

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év január hó 7. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 18.B.90/2024/12. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ügyszám az ítélet valamennyi oldalán 18.B.90/2024/12.

Terhelt1 vádlott személyazonosító igazolványának száma szig.szám1, érvényes lakcíme cím17

Terhelt1 vádlott letartóztatásának befejező napja 2024. június 5.

A másodfokú eljárás során felmerült 1.400 (ezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget Terhelt1 vádlott köteles az állam részére megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. június 5. napján megtartott előkészítő ülésen kihirdetett 18.B.90/2024/12. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte akként, hogy egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek felel meg. Az eljárás során lefoglalt kamerafelvétel bűnjelnek az iratok közti kezelését rendelte el, továbbá kötelezte a vádlottat, hogy 559.684 forint bűnügyi költséget fizessen meg az államnak.

[2] Az ítélettel szemben a kihirdetését követően a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A vádlott védője a fellebbezés írásban előterjesztett indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést védence bűnösségére, azonban a büntetés mértéke eltúlzott, mert a törvényszék nem kellő súllyal értékelte a vádlott javára az enyhítő körülményeket. Kérte nyomatékosabban figyelembe venni védence bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, őszinte megbánását, a cselekményt élete nehezebb időszakában követte el, amelyet szeretne jóvá tenni, továbbá, hogy 2 kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni. Mindezekre tekintettel indítványozta enyhébb joghátrány alkalmazását, így szabadságelvonással nem járó büntetés, vagy a kényszerintézkedés tartalmával azonos hosszúságú szabadságvesztés kiszabását, amelynek eredményeként büntetése kitöltöttnek lenne tekinthető.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.500/2024/3. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak.

[5] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, így törvényesen járt el, amikor elfogadta a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását. A vádiratban foglaltakkal azonos tényállás alapján Terhelt1 vádlott bűnösségének megállapítása és cselekménye minősítése is törvényes.

[6] A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helytállóan feltárta és megítélése szerint az alkalmazott joghátrány is megfelel a büntetési céloknak, ezért sem a szabadságvesztés, sem a mellékbüntetés tartamának enyhítésére nincs törvényes alap. A törvényszéki ítélet egyéb rendelkezéseit ugyancsak törvényesnek találta, azonban jelezte, hogy az előéleti adatok és az ügydöntő határozat ügyszáma pontosításra szorulnak. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

[7] A vádlott és védőjének fellebbezése nem alapos.

[8] Az iratok alapján az ítéltábla megállapította, hogy az ügyészség a vádlott terhére nem jelentett be fellebbezést és nyilvános ülés kitűzését a törvényes határidőben sem a vádhatóság, sem a fellebbező vádlott és védője nem indítványozta, ezért a másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét tanácsulésen bírálta felül.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az iratanyagból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a bűnösséget beismerő vádlott esetében a tárgyaláshoz való jogáról lemondás intézményét.

[10] A törvényszék a vádlott előkészítő ülésen tett beismerő nyilatkozatára tekintettel helytállóan vette figyelembe a Be. 504. § (1)-(3) bekezdését, melynek keretében a Be. 504. § (3) bekezdése alapján törvényesen fogadta el a bűnösséget beismerő nyilatkozatát. A korlátozott felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróságnak kizárólag a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabálysértések vizsgálatára volt törvényes lehetősége, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[11] Az elsőfokú ítéletnek a Be. 504. § (6) bekezdésének alkalmazásával történt meghozatalára tekintettel az ítéltábla a bejelentett fellebbezések alapján eljárva – utalva a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontjára – nem vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát, így jelen határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[12] A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá arra, hogy az elsőfokú ítéletben a vádlott előéleti adatai több helyen is pontosításra szorulnak az alábbiak szerint:

- a [4] bekezdésben az elkövetett bűncselekmény helyes megnevezése testi sértés büntetének kísérlete,
- az [5], [8] és [9] bekezdésben hivatkozott bűncselekményeket társtettesként követte el,
- a [6] bekezdésben írtakat az ítéltábla mellőzi, mert az abban foglaltak az előző két sor szó szerinti megismétlése, végezetül
- a [10] bekezdés második sorában az elkövetési idő helyesen 2021. augusztus 2. napja, valamint az utolsó előtti sorban az elkövetési idő helyesen 2023. március 25. napja.

[13] A tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére és cselekményének minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[14] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva hiánytalanul vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[15] Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a cselekmény kiemelt tárgyi súlyára és többszörösen büntetett előéletére, valamint ezzel összefüggésben a fokozatosság elvére is figyelemmel hosszabb, azonban együttműködő magatartására tekintettel, a büntetési tételkeret alsó határához közelebbi tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

[16] A törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy Terheltl vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges 3 év szabadságvesztés kiszabása, így annak enyhítésére nem látott lehetőséget.

[17] Az ítéltábla a szabadságvesztés büntetésre ítélest megalapozó törvényhelyet kiegészíti a Btk. 34. § I. fordulatára és a Btk. 36. §-ára hivatkozással.

[18] A szabadságvesztés büntetés börtön fokozata, a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés, valamint a fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság azt is helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[19] A másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak megfelelőnek találta, azonban a mellékbüntetés törvényhelyeként a Btk. 33. § (2) bekezdését is feltünteti.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek.

[21] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú ítélet 2., 3. és 4. oldala hibásan tartalmazza az ügyszámot, ezért azt a törvényszéki ítélet 1. oldalán helytállóan feltüntetett ügyszámmal megegyezőre kijavította.

[23] A központi személynyilvántartás adatai alapján a rendelkező részben írtak szerint rögzítette a vádlott új személyazonosító igazolványának számát, valamint érvényes lakcímét.

[24] Az elsőfokú bíróság az ítélete kihirdetését követően a 2024. június 5. napján meghozott és ugyanezen a napon véglegessé vált 18.B.90/2024/12-II. számú végzésével Terheltl vádlott letartóztatását megszüntette, amely tényadatot az elsőfokú ítélet még nem tartalmazhatott, ezért az ítéltábla rögzítette a vádlott letartóztatásának befejező napját.

[25] A másodfokú eljárás során a kirendelt védő felkészülési díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 7. § (2) bekezdése és a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2025. év január hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kováts Katalin s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 18.B.90/2024/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.241/2024/21. számú végzése által 2025. év január hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év január hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke